

altsaa, om jeg maa forklare min Stilling nøiere, ikke udelukkende paa Minoritetens Side, men jeg staaer heller ikke udelukkende paa Majoritetens, idet jeg troer, at det ikke vil være hensigtsmæssigt eller rigtigt at lægge Folketallet alene til Grund for Fordelingen af Sneefastningsarbejdet. Naar den samme ærede Landstingsmand har formeent, at paa en større Gaard, som drives for største Delen med Dagelere, vil Cieren ikke, naar han tilføres til Sneefastning, kunne leie sine Dagelere dertil, saa følger det af sig selv, at disse Dagelere ikke kunne bruges samtidigt paa to Steder; men det vil jo ikke være vanskeligt at faae den Sag arrangeret; thi Sneefastningsarbejdet er jo ikke gjort med een Dag, og hvad der ikke kan medtages den ene Gang, kan komme med den anden, saa at der ikke derved vil fremkomme nogen Ulighed.

Madvig: Den 1ste Landstingsmand for 2den Kreds (D. Nielsen) har aldeles misforstaaet mig, hvis han troer, at jeg ved hvad jeg her sagde gjorde nogen Bestræbelse for i økonomisk Henseende at tage mig af Præsterne. Det er slet ikke faldet mig ind, og jeg har jo ikke stillet Forslaget om, at de skulde fritages; men jeg søgte at supplere, hvad der forekom mig at mangle i Motiveringens fra den ærede Ordførers Side. Jeg gjorde opmærksom paa, at der til Grund for de Udtalelser, der vare faldne, maatte ligge et almindeligt Princip, og at, da der her var Tale om at kræve et reent personligt Arbejde af Folk, kunde det, der medførte Undtagelser, kun være det, at man ikke kunde præstere dette reent personlige Arbejde, og at man altsaa ikke skulde forlange et Arbejde, som Bedkommende absolut maatte betale for at faae udført, og som altsaa blev en Skat. Gaaer man ud fra en anden Betragtning, maade, s. Ex. at fordele Byrden efter Hartkornet eller efter Indtægter o. d., skal jeg ikke i mindste Maade søge at unddrage Præsterne fra denne Byrde. Siden jeg har omtalt dette, skal jeg tilføje, at det kan gjerne være, at det er rigtigt at fravige disse Undtagelser, fordi Principet maa føre videre, skjøndt ikke i den Retning, som den ærede Landstingsmand, der danner Minoriteten i Udvalget, troede, thi det

er ingenlunde vanskeligt at bestemme, hvem der er Geistlig; der er slet ikke Tale om, at en Rector, en Adjunct eller en theologisk Candidat er Geistlig; Geistlig er den, der er ordineret til geistligt Embede. Men de samme virkelige Grunde, der kunne tale for at fritage Skolelæreren — fordi han ikke kan gaae til Sneefastning, naar han skal holde Skole — de samme Grunde, der tale for at fritage de Militaire — fordi hans Tjenesteplicht kan kalde ham andetsteds hen — og Lodserne etc., de samme Grunde, tale for at fritage Postembedsmændene, der maaskee just under Postgangens Forstyrrelse ved Sneefog er i høieste Grad optaget af Arbejde. Saa fremt man altsaa gaaer ud fra den Tanke — og det er den, der synes mig at ligge tilgrund i dette Udfast, som jeg egentlig ikke holder synderlig paa — at man skal kræve et personligt Arbejde af Alle, for hvem der ikke er en personlig Hindring, saa mener jeg, at Undtagelserne maage begrændses anderledes. Det kan være, at Begrændsningen er vanskelig; men saa taler det imod dette Princip; og forøvrigt troer jeg ikke, at Sagen er saameget vanskelig, men at man vilde kunne finde en Grændse, der holdt Postembedsmændene paa sit Comtoir og just ikke gav Skorstensfesterne fri.

Thalbitzer: Det forekommer mig dog, at al den Dissens, der synes at være om Udvalgets Majoritets Forslag, egentlig ikke angaaer Realiteten. De ærede Talere, som have udtalt sig, have indrømmet, at de i det Mindste sluttede sig til Forslaget, men de ville blot have nævnt de andre Ting, som kunne tages i Betragtning, som Hartkornet og Assurancesummerne, hvilket Udvalgets Majoritet ikke har nævnt med bestemte Ord. Men det staaer dog ganske tydeligt i § 9, at Udgiften skal udredes af Communeskassen paa Landet, og denne har jo sine Indtægter væsentlig af Hartkornet; ogsaa kunne her Assurancesummerne komme i Betragtning, og desuden er der Skat paa Formue og Leilighed, hvorom der ogsaa kan blive Tale, saa jeg troer virkelig, at man ved et Endringsforslag maatte kunne komme til en Overenskomst om dette ene Punkt; thi i det Væsentlige ere vi dog